

El règim espanyol dirigit per Mariano Rajoy planeja una nova vulneració de la Constitució

written by Axel Schönberger | 29 de gener de 2018

L'Estatut d'autonomia català és una part vigent del Dret ampliadori de la Constitució del Regne d'Espanya, una anomenada Llei Orgànica. El règim madrileny dirigit per Mariano Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría el vulneren, malgrat tot, constantment i com els hi dóna la gana, i sembla que es refien que a l'estranger hom no s'adonarà que aquí de forma molt greu –segons el codi penal espanyol serien en part delictes gravíssims, comesos pel govern espanyol– el govern central vulnera un Dret ampliadori de la Constitució de l'Estat espanyol, com un propietari, senyor de vides i d'hisendes.

L'actuació antidemocràtica i dictatorial del règim espanyol, que amb tots els mitjans a la seva disposició intenta neutralitzar el resultat de les eleccions catalanes del 21 de desembre del 2017, es demostra de manera clara i evident amb el seu intent desesperat d'impedir una reelecció del president català, en exercici però actualment en exili, Carles Puigdemont. Mariano Rajoy vol impugnar fins i tot el nomenament de Carles Puigdemont –ben entès: l'únic candidat– per part del president del Parlament, Roger Torrent, encara que en el Dret espanyol no hi hagi cap fonament per a aquest intent.

La Constitució espanyola del 1978 estableix, a més, de forma inequívoca, i d'acord amb els Drets Humans:

“Art. 23.

(1) Els ciutadans tenen el dret a participar en els afers

públics, directament per mitjà de representants lliurement elegits en eleccions periòdiques per sufragi universal.

(2) Tenen també el dret d'accedir en condicions d'igualtat a les funcions i càrrecs públics, amb els requisits que les lleis assenyalin."

Segons els requisits legals, Carles Puigdemont, com a diputat elegit al parlament català, pot presentar la seva candidatura per al càrrec de president. A part d'ell, ningú ha estat disposat a presentar la seva candidatura –tampoc cap diputat de l'oposició, i menys que ningú la diputada espanyola Inés Arrimadas, que parla en castellà al Parlament català i es nega a cantar l'himne nacional català–. Les condicions formals per a una candidatura, elecció i investidura estan regulades de forma extensa i definitiva a l'Estatut d'autonomia, ampliadori de la Constitució, i fins ara han estat seguides pels catalans punt per punt.

La jurista Soraya Sáenz de Santamaría que actualment governa Catalunya amb plens poders dictatorials, i Mariano Rajoy volen aturar, però, l'acte electoral, aturant ja prèviament la candidatura de Carles Puigdemont. Després que el Consell d'Estat ha refusat aquest intent il·legal i vulnerador dels drets del diputat Carles Puigdemont, el règim espanyol intenta ara impedir la reelecció del president en exercici de la Generalitat de Catalunya amb una prohibició de la seva candidatura, fent intervenir el Tribunal Constitucional, que com és sabut li és fidel i normalment interpreta el Dret com desitja el Partido Popular. És el mateix Tribunal Constitucional que fa poc va prendre la decisió de no prendre'n cap sobre una demanda admesa contra la imposició actual de l'article 155 de la Constitució espanyola, mentre duri la seva aplicació per part del govern espanyol.

Segons el codi penal espanyol, l'intent il·legal d'impedir la candidatura i l'elecció de Carles Puigdemont pot constituir un delictes greu. Certament, Mariano Rajoy i Soraya Sáenz de Santamaría creuen estar segurs del que fan, ja que parteixen

de la base que les mancances esclatants de l'estat de dret a Espanya i el partidisme de gran part de la judicatura espanyola els protegiran suficientment d'una persecució per part de la justícia nacional espanyola. Segurament caldrà un tribunal internacional per investigar adequadament les greus vulneracions dels drets humans i altres fets dels membres de l'actual règim espanyol i, vingut el cas, també punir-los de forma adequada.

Les mesures anunciades del règim espanyol vulneren molt especialment l'article 25 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics i conseqüentment tant els drets humans com el Dret espanyol. Però el règim de Madrid no sembla que en faci ni cas. "Si has perdut el bon nom, es viu més fàcilment" [traducció lliure del díctic molt popular de l'escriptor i humorista Wilhelm Busch: "*Ist der Ruf erst ruiniert, lebt es sich ganz ungeniert*"].

El govern demòfob espanyol sembla que està ben decidit a no acceptar els resultats de les eleccions del 21 de desembre del 2017 a Catalunya. A través d'una justícia que evidentment no és independent sinó servil, fa empresonar o perseguir catalans prominents i, en contra de la prescrita presumpció d'innocència, els aclapara amb una prèvia condemna pública que vulnera els drets humans, i això per uns delictes que objectivament no han comès. El govern intenta impedir decisions polítiques que no vol, amb empresonaments i persecucions. Fa tancar la delegació catalana a Brussel·les per tal que el president del parlament català –en un viatge a Bèlgica en compliment de les obligacions del seu càrrec, però que paga de la seva butxaca per tal que el règim espanyol no el pugui acusar de "malversació de diners públics"– no la pugui utilitzar per complir amb els seus deures. Anuncia, vulnerant el dret ampliadori constitucional i les garanties generals dels drets fonamentals de la Constitució espanyola, que impedirà la candidatura de Carles Puigdemont al càrrec de president català. Amb estat de dret i amb democràcia tot això

no hi té res a veure!

Ningú a Europa, ningú al món que tingui coneixement d'aquests esdeveniments pot ser tan càndid i tan ingenu que no s'adoni de quina comèdia barata es representa a l'Espanya postdemocràtica, per part del règim vulnerador de drets humans, dirigit per Mariano Rajoy. Ningú que sigui un demòcrata convençut i que defensi els drets humans, pot posar-se al costat d'aquest règim postdemocràtic. Ningú que conegui el Dret espanyol i l'internacional i que no el doblegui com vulgui, pot aprovar com el govern espanyol es disposa a vulnerar el dret constitucional espanyol i el seu dret ampliadori.

I malgrat tot, Europa calla i s'ho mira.